

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: A. A., nar. X,
státní příslušností X
t.č. v X

zastoupen Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
se sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 5

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
odbor cizinecké policie,
sídlím Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. října 2024, č.j. KRPA-321778-16/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 12. října 2024, č.j. KRPA-321778-16/ČJ-2024-000022-ZZC, ve znění usnesení Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 14. října 2024, č.j. KRPA-321778-26/ČJ-2024-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 4. 11. 2024, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. října 2024, č.j. KRPA-321778-16/ČJ-2024-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě na namítal, že žalovaná nijak nepřihlédla ke skutečnosti, že mu byl Polskou republikou povolen pobyt. Podle mínění žalobce si žalovaná měla prověřit, zda je oprávněn k pobytu v Polské republice, a v případě potvrzení této skutečnosti byla Česká republika povinna žalobci umožnit vycestování do Polska, eventuálně měla iniciovat zahájení konzultačního řízení ve smyslu čl. 25 odst. 2 schengenské prováděcí úmluvy. Žalovaná tedy podle žalobce měla postupovat podle ust. § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a uložit mu povinnost opustit území České republiky, čímž by zajistila jeho vycestování do Polska, kde má povolený pobyt. Žalobce v té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č.j. 5 Azs 432/2019-29.
3. Aniž by žalobce zpochybňoval skutečnost, že je veden v informačním systému smluvních států, zdůraznil, že v něm byl zaevidován až 18. 9. 2024, což je o měsíc a půl později, než mu bylo vydáno platné povolení k pobytu v Polsku. Proto je nutné, aby došlo ke zmíněnému konzultačnímu řízení mezi Polskem a Litvou, což má Česká republika umožnit tím, že žalobce nechá vycestovat do Polska, kde má pobyt udělený s tím, že následně bude na Polsku a Litvě, aby se vypořádaly se souběhem povolení k pobytu a správního vyhoštění.
4. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č.j. 41 A 21/2021-32, namítal, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění vedlejšího výroku o délce zajištění. Žalovaná sice alespoň obecně stanovila, jaké úkony bude činit, ale neuvedla podle žalobce bližší odůvodnění přibližného časového rámce realizace konkrétních kroků. Sdělení, že doba k zajištění potřebných náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů, měl žalobce za obecné s tím, že pokud žalovaná aplikuje tak generální odhad doby zajištění, jedná se podle žalobce o svévolné omezování osobní svobody, které významně zasahuje do žalobcových základních práv.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, v době vydání napadeného rozhodnutí vycházela ze skutkově zjištěného stavu, kdy je zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, přičemž bylo zjištěno, že ode dne 18. 09. 2024 do dne 17. 09. 2027 mu byl na území schengenského prostoru odepřen vstup a byl Litvou zařazen do Schengenského informačního systému v souladu s Nařízením EP a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení

nařízení (ES) č.1987/2006 (dále jen „Nařízení“). Žalovaná měla za to, že posoudila správně možnou realizaci opatření, a to konkrétně do státu, kde má žalobce udělen pobyt. S ohledem na jednání a pobytovou historii žalobce však přistoupila k jeho zajištění a aplikaci ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce, dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že se opět nepodrobí opatření uloženému Litvy, kterým byl žalobci zapovězen pobyt na území členských států Evropské unie a nadále se bude svévolně pohybovat po území států aplikující schengenské *acquis*, tak jak vyplývá ze samotné pobytové historie žalobce na území členských států. Navíc jednání žalobce je zcela účelové, když po získání pobytového oprávnění na území Litvy vycestoval do Polska, a opětovném získání pobytového oprávnění v Polsku, vycestoval na území České republiky, kde pobýval minimálně v délce více než 2 měsíce, i přestože byl ode dne 18. 9. 2024 evidován jako nežádoucí cizinec.

6. Dále žalovaná nesouhlasila ani s tvrzením žalobce, že měla aplikovat ustanovení § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na doložené pobytové oprávnění na území Polska. Povinností členských států je provést konzultační řízení, a to dle článku 26 a následující nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006. V případě, že území Litvy by neaplikovalo čl. 28 Nařízení, kdy je povinno před vložením záznamu o odepření vstupu a pobytu provést konzultaci o výměně informací s Polskem, na Českou republiku dopadne tak povinnost v čl. 30 Nařízení, kdy bude informovat před samotnou realizací opatření vkládající členský stát. Ze správního spisu je zřejmé, že dne 11. 10. 2024 prostřednictvím Ředitelství mezinárodní a policejní spolupráce, NC SIRENE byla tato informace odeslána.
7. Žalovaná rovněž uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí pregnantně vyjádřila, proč přistoupila ke stanovení délky zajištění na dobu 30 dnů, přičemž při svém rozhodování zhodnotila veškeré okolnosti, které jasně a zřetelně označila ve svém rozhodnutí. Zopakovala výčet jednotlivých kroků nezbytných k realizaci správního vyhoštění a uzavřela, že napadené rozhodnutí nepostrádá konkrétní kroky vedoucí k realizaci vyhoštění.
8. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
10. Dne 11. 10. 2024 byl žalobce hlídkou žalované vyzván k prokázání totožnosti. K prokázání totožnosti předložil cestovní doklad č. X vydaný X. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci systému SIS jako státní příslušník 3. země, kterému byl odepřen vstup a pobyt na území členských států Evropské unie. Současně nebyly zjištěny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky, pročez byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
11. Ze sdělení Policejního prezidia České republiky, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 11. 10. 2024, č.j. PPR-320768/MPS-2024-CZ-1289407/2024-JBU, se podává, že Litevská republika dne 18. 9. 2024 s platností do 17. 9. 2027 žalobci odňala povolení k pobytu. Ze sdělení Policejního prezidia České republiky, Ředitelství pro

mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 11. 10. 2024, č.j. PPR-320838/MPS-2024-CZ-1289407/2024-JBU, se podává, že Polská republika žalobci vydala povolení k pobytu s platností od 5. 8. 2024 do 19. 7. 2027.

12. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce za přítomnosti tlumočníka jazyka X, o jehož překladu prohlásil, že mu rozumí, uvedl mimo jiné následující. Jmenuje se A. A. a narodil se dne X. Přicestoval do schengenského prostoru na biometrický cestovní doklad a litevské povolení k pobytu. Po dvoutýdenním pobytu v Litvě cestoval do Polska a následně koncem července 2024 přicestoval do České republiky a od té doby nevystoval. Přicestoval za strýcem a chtěl si v České republice najít práci. V Polsku mu bylo v srpnu 2024 vydáno povolení k pobytu za účelem zaměstnání s tím, že průkaz povolení zanechal v bytě. O zákazu pobytu vydaném Litevskou republikou nevěděl. Dosud se domníval, že pobývá na území Evropské unie legálně na základě povolení k pobytu vydaného Polskou republikou. Bydlí v X v bytě s dalšími šesti osobami, kde platí 5.500 Kč měsíčně, které předává spolubydlícímu, který to poté řeší s majitelem bytu. Je svobodný a bezdětný. Z rodičů má již jen matku žijící v X, kde žije i jeho starší bratr. Je s nimi v telefonickém kontaktu. V České republice nemá žádný majetek ani žádné vazby. Pracuje zde na stavbách, kdy si vydělá přibližně 15.000,- Kč. Momentálně finanční prostředky nemá, vyjma částky ve výši 2.000,- Kč. V X se má kam vrátit. Ve vycestování do země původu mu nic nebrání, když mu tam nic nehrozí. V České republice se nenachází žádná osoba, pro kterou by bylo vycestování žalobce zásahem do jejího soukromého a rodinného života. K možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že finanční prostředky na složení kauce nemá a ani zde nemá nikoho, kdo by kauci mohl složit za něj. Bydlí v bytě, jehož přesnou adresu nezná, kdy tuto ani nehlásil na cizineckou policii.
13. Dne 12. října 2024 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí a následně dne 14. 10. 2024 opravné usnesení, kterým opravila zde nesprávně uvedené lhůty a nesprávně uvedená paragrafová znění (sic!).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).
15. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
16. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě 5 dní ode dne podání žaloby nenavrhoval nařízení jednání a žalovaná ve svém vyjádření k žalobě výslovně souhlasila s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců [p]olice je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje

uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

18. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců [p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
19. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců [d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
20. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců [z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly“.
21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) [k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.
23. Zdejší soud má v prvé řadě za prokázané, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států a že mu byl jiným členským státem uložen zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie. Zákon přitom nevyžaduje vědomost žalobce o vydání rozhodnutí obsahující zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a o evidenci v informačním systému smluvních států.

24. Naproti tomu se ze správního spisu podává, že žalobci bylo Polskou republikou vydáno povolení k pobytu s platností od 5. 8. 2024 do 19. 7. 2027. Tato skutečnost vyplývala již z vyjádření samotného žalobce v rámci podání vysvětlení a žalovaná ji ověřila ze sdělení Policejního prezidia České republiky, Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 11. 10. 2024, č.j. PPR-320838/MPS-2024-CZ-1289407/2024-JBU. Lze mít tedy za prokázané, že žalobce přinejmenším ke dni vydání rozhodnutí disponoval platným pobytovým titulem vydaným Polskou republikou.
25. Tomuto nikoli nepodstatnému skutkovému zjištění se však žalovaná v napadeném rozhodnutí důsledně vyhnula a vůbec se jím nezabývala. Soud tak musí námitce žalobce v tomto směru přitakat, neboť má za to, že při zjištěném souběhu platného pobytové oprávnění a evidence v informačním systému smluvních států je pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezbytné, aby žalovaná řádně odůvodnila, jak o této situaci uvažovala a proč v ní dala rovnou přednost zajištění žalobce, když žalobce mohl mít důvodně za to, že jako držitel platného pobytového oprávnění vydaného Polskou republikou pobývá na území České republiky oprávněně. Absence odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru pak zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, k níž musí soud přihlídnout i z úřední povinnosti, neboť brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů.
26. Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je soud oprávněn a povinen zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. i bez námitek žalobce, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 As 78/2021-51, a ze dne 20. 2. 2023, č. j. 4 Ads 12/2023-26). Soud tedy případně i z úřední povinnosti přihlíží i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, proti němuž je žalobou brojeno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, a ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 308/2021-62). V projednávané věci se tedy zdejší soud zabýval s ohledem na shora uvedené předně otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, a dospěl k závěru, že tomu tak není.
27. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. V rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“* (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020-31).
28. Pro úplnost zdejší soud ještě připomíná, že nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti nemůže žalovaná dodatečně zhojit ve svém vyjádření k žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Ani ve vyjádření k žalobě však žalovaná neuvedla dostatečné odůvodnění toho, proč přistoupila k zajištění žalobce i přes jeho platné pobytové oprávnění vydané Polskou republikou, když se omezila toliko na

zdůraznění zařazení žalobce do schengenského informačního systému a konstatování splnění povinnosti podle čl. 30 Nařízení.

29. Zdejší soud si je vědom toho, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). To se ovšem v projednávané věci stalo, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat důvody, které žalovanou vedly k zjištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění do X, přestože tento měl přinejmenším ke dni vydání napadeného rozhodnutí platný pobytový titul vydaný Polskou republikou.
30. Soud na druhou stranu neshledal nepřezkoumatelnost v té části napadeného rozhodnutí, ve které žalovaná odůvodnila vedlejší výrok stanovující dobu trvání zajištění žalobce. Žalobci s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č.j. 41 A 21/2021-32, chybí bližší odůvodnění přibližného časového rámce realizace konkrétních kroků. Zdejší soud má však za to, že požadavek na časové vymezení jednotlivých budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Žalovaná vymezila úkony, které bude třeba provést, a uvedla odhad doby jejich trvání (byť nikoli u každého kroku zvlášť) v řádu několika dnů nebo týdnů, který ohraničila celkovou dobou 30 dní, což je doba zajištění spíše z těch kratších. Z těchto důvodů může podle mínění zdejšího soudu napadené rozhodnutí v této části z hlediska jeho přezkoumatelnosti obstát.
31. Jelikož soud shledal napadené rozhodnutí ve shora uvedeném rozsahu nepřezkoumatelným, dále se již v rozsahu žalobních bodů nezabýval jeho zákonností.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.
33. Současně ale nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž soud vyslovil, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nablížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“ Výše uvedené závěry lze zcela nepochybně přiměřeně použít také na posuzovaný případ, neboť podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu

cizinců je v řízení o zajištění cizince vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 - 37, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019 - 40, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018 - 73.

34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce sice byl ve věci úspěšný, avšak žádné náklady mu nevznikly ani je neuplatňoval, a proto mu náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, pročež jí náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 12. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce